

Тут цілий день, у казанах закутий

Максим Рильський

Тут цілий день, у казанах закутий,
Кипить асфальт задушливо-тяжкий,
І білий пил, колючий і густий,
На легені спадає, як отрута.

Гарячим бруком дівчина забута
Йде плачучи — і з-під стрілчастих вій,
Як озеро, сіяє зір ясний,
Як озеро, морозами не скуте.

Дихання міста у липневу спеку —
Агонія пекельного коня.
Приносить вечір тишину далеку,

У прохолоді гаснуть муки дня,
І тротуаром, ніби пілігрими,
Йдуть муляри з підбитими очима.